

Det er 3. s. i advent 9.00 i Lihme og 10.30 i Lem

74 – Vær velkommen

820 – Gå på lige flisegange

89 - Vi sidder i mørket, i dødsenglens skygge i Lem

117 – En rose så jeg skyde

Nadver 84 v. 6-7 af Gør døren høj

80 - Tak og ære være Gud

Da Johannes i fængslet hørte om Kristi gerninger, sendte han bud med sine disciple og spurgte ham: »Er du den, som kommer, eller skal vi vente en anden?« Jesus svarede dem: »Gå hen og fortæl Johannes, hvad I hører og ser: Blinde ser, og lamme går, spedalske bliver rene, og døve hører, og døde står op, og evangeliet forkyndes for fattige. Og salig er den, der ikke forarges på mig.« Da de var gået, begyndte Jesus at tale til folkeskarerne om Johannes: »Hvad gik I ud i ørkenen for at se? Et siv, der svajer for vinden? Nej, hvad gik I ud for at se? Et menneske i fornemme klæder? Se, de, der bærer fornemme klæder, findes i kongeslottene. Nej, hvad gik I ud for at se? En profet? Ja, jeg siger jer, også mere end en profet. Det er om ham, der står skrevet: ›Se, jeg sender min engel foran dig, han skal bane din vej for dig.‹ «

”Er du den, der skal komme, eller skal vi vente en anden?”, jeg kender godt Johannes døbers spørgsmål, jeg kender godt Johannes’ spørgsmål til Jesus fra mig selv. Det gør vist de fleste. Tvivlen, afmagten.

Den tanke, der kan snige sig ind på én, at det har været forgæves alt sammen, at alt, hvad man går rundt og gør eller har gjort i livet er ligegyldigt og værdiløst, eller endnu værre: at den store mening ikke findes, at tilværelsen kun er det, vi kan se med vore øjne og sanse med vore hænder.

Ja, at Gud ikke er til og at løfterne om altings genoprettelse er tankespind og fri fantasi.

Men at Johannes kunne få det sådan, Johannes Døberen, det havde man alligevel ikke troet.

Johannes lignede ikke en tvivler. Det var styrke, man så, da han talte derude ved Jordanfloden, mod og kraft og forankring. Og den der kompromisløse ligeglæthed med, om det var kongen eller den fattige han revsede, når han afslørede uret og ondskab.

At Johannes kunne blive bange, bedrøvet eller fortvivlet opkom ikke i nogens hjerte, mens han prædikede ved floden.

Kan hænde heller ikke i hans eget? - I hvert fald gik han i rette med kong Herodes, skønt han må have vidst, at det har sin pris at kritisere kongen. Måske troede han, at han stod under Guds beskyttelse på en ganske særlig måde, så intet kunne ramme ham?

Men Gud sendte ingen engle ned fra himlen for at befri ham, da soldaterne kom. Han blev slæbt med og lukket ind i Herodes' fangekælder.

Da kom tvivlen.

Er du den, der skal komme eller skal vi vente en anden? Har jeg taget fejl af Guds vilje? Har jeg gjort det rette, fulgt Guds vej ved at bane vejen for Jesus? Eller endnu værre: Bekymrer Gud sig overhovedet for menneskers liv, for alle småtterierne? Eller er han ligeglad?

I Biblen findes ingen rigtige helte, ingen troens riddere, ingen perfekte fromme – bortset fra Jesus selv.

Derimod findes der mennesker; meget menneskelige mennesker, der bakser med livet og troen og ind imellem mister den, som nok kan udvise heroisk mod i afgrænsede situationer, men som altid bliver genkendelige for os andre på ét eller andet tidspunkt, nogen vi kan spejle os i, og som vi kender så godt fra os selv.

Endda Johannes Døberen er sådan – én vi kender så godt fra os selv.

Og når vi fejre gudstjeneste sammen er det *også* for at få lov at være mennesker og blive genkendt og godtaget i vores meget menneskelige menneskelighed uden at føle os

forkerte og mislykkede. - Uanset hvad vi tumler med på de indre og ydre linjer er der altid én, der har haft det som os.

Er du den, der skal komme, eller skal vi vente en anden. Spørgsmålet står og dirrer denne 3. advents søndag og tager vores liv dybt alvorligt. Sådan kan det være at leve, ikke for alle, ikke altid og overalt, men sådan kan det være at leve: Er du den, der kommer eller skal vi vente en anden? Og bekymrer Gud sig overhovedet for menneskers liv? Er der noget at vente efter? Har håbet og længslen noget på sig? Eller har fortvivlelsen ret?

Johannes spørgsmål er selve adventstidens spørgsmål. Er det sandt at Jesus kommer med alt godt? Er han Gud? Og kommer han også til os og ikke kun til alle andre? Nogle af adventssøndagene er teksterne så faste så sikre: Jo, han kommer, det bliver jul i verden, glæd jer kun! Andre søndage er teksterne mere usikre, akkurat som vi selv.

Den liturgiske farve til adventstiden er violet – eller lilla som vi kalder den, en blanding af rød og blå, en farve, der ikke helt kan bestemme sig. Blå er troens farve, den farve jomfru Maria altid er ikklædt; rød er ildens, blodets og kærlighedens farve, men i adventskonteksten er den blod – mørke, sorg og fortvivlelse.

Den violette er udvalgt som adventstidens farve, netop fordi den changerer, ikke kan bestemme sig, vakler mellem tro og fortvivlelse.

Og vist er advent forventningens tid og glædens. For nogen. Men den er også tvivlens tid og mørkets tid og den tid, hvor vi - såvel på det lavpraktiske og det familiære som på det store lærred kan tænke, om det mon bliver jul i år? Eller nogensinde. Er du den, der skal komme, Jesus, eller skal vi vente en anden?

Det er derfor vi hårdnakket holder fast i advent inden for kirkens mure, selv om det er helt i utakt med tiden uden for kirken, hvor det allerede længe har været jul. Vi holder fast i adventstiden som en mærkelig ubeslutsom tid, der vakler mellem, håb og mismod, mellem forventning og fortvivlelse. Fordi det er sådan vore liv er – at de vakler mellem håb og fortvivlelse.

Og et sted må der være, hvor der tales sandt om hvordan det er at leve, et sted må der være, hvor vi bliver omfavnet med alt hvad vi kommer med – det bedste og det værste. Er du den, der kommer, eller skal vi vente en anden? Spørger Johannes. Som også vi kan spørge, nogen gange.

Jesu svar på det spørgsmål – Johannes og vores - er ikke kækt og overfladisk. Heller ikke entydigt og færdigt.

Han siger, at vi skal stole på det, vi ser, vi skal stole på Gudsrigets tegn, der hvor de dukker op – som de gør i de glimt af godhed og varme, ja af lykke, der rammer vore liv.

Vi skal stole på det vi længes efter og håber på, det er hans svar. Tro din længsel og ikke din fortvivlelse, siger han. Det bliver jul. Varmen kommer. Lyset. Det vil ske. Og husk: Jeg er i verden, utrættelig er jeg her, siger han.

Og så må vi klamre os til det, fordi han har sagt det, vi må tro vore håb og vores længsel. Ham vi venter får vi snart at se.

Det *bliver* jul. Vi skal ikke vente en anden. Gud kommer til os, i sin søns skikkelse. Og vi kender ham.